उपप्रदानैर्मार्ज्जारो हितकृत् प्रार्थ्यते ऽन्यतः ॥ १०९ ॥
किं भक्तेनासमर्थेन किं शक्तेनापकारिणा ।
भक्तं शक्तं च मां राजन्नावज्ञातुं त्वमर्हसि ॥ ११० ॥

पिङ्गलक आह। भवत्वेवं। तावदसमर्थः समर्थो वा चिरन्तनस्त्व मस्माकं मन्त्रिपुत्रः। तद्विश्रब्धं ब्रूहि यत् किञ्चिद्वक्तुकामः। दमनक ५ आह। देव विज्ञाप्यं किञ्चिदस्ति। पिङ्गलक आह। तन्निवेद्याभि प्रेतं। सो ऽब्रवीत्।

अपि स्वल्पतरं कार्यं यद्भवेत् पृथिवीपतेः ।
तन्न वाच्यं सभामध्ये प्रोवाचेदं बृहस्पतिः ॥ १११ ॥

तदेकान्ते मद्विज्ञाप्यमाकर्णयन्तु देवपादाः। यतः। १०

षट्कर्णो भिद्यते मन्त्रश्चतुष्कर्णः स्थिरो भवेत् ।
तस्मात् सर्वप्रयत्नेन षट्कर्णं वर्जयेत् सुधीः ॥ ११२ ॥

अथानन्तरं पिङ्गलकाभिप्रायज्ञैर्व्याघ्रद्वीपिवृकपुरःसरैः सर्वैरपि तद्वचः समाकर्ण्य संसदि तत्क्षणादेव दूरीभूतं। ततश्च दमनक आह। उद कग्रहणार्थं प्रवृत्तस्य स्वामिनः किमिह निवृत्यावस्थानं। पिङ्गलक १५ आह सविलक्षस्मितं। न किञ्चित्। सो ऽब्रवीत्। देव यद्यनाख्येयं तत्तिष्ठतु। उक्तं च।

दारेषु किञ्चित् पुरुषेषु किञ्चिद्गोप्यं वयस्येषु सुतेषु किञ्चित् ।
युक्तं न वा युक्तमिदं विचिन्त्य वदेद्विपश्चिन्महतो ऽनुरोधात् ॥ ११३ ॥

तच्छ्रुत्वा पिङ्गलकश्चिन्तयामास। योग्यो ऽयं दृश्यते। तत् कथयाम्येत २० स्यात्मनो ऽभिप्रायं। उक्तं च।

सुहृदि निरन्तरचित्ते गुणवति भृत्ये ऽनुवर्तिनि कलत्रे ।
स्वामिनि सौहृदयुक्ते निवेद्य दुःखं सुखी भवति ॥ ११४ ॥

भो दमनक शृणोषि शब्दं दूरान्महान्तं। सो ऽब्रवीत्। स्वामिन् शृणोमि। तत् किं। पिङ्गलक आह। भद्राहमस्माद्वनाद्गन्तुमिच्छामि। २५